

A szünetben, mielőtt elkezdődött a rettegett, kilenches erdei iskola, két furcsaság is történt.

A St. Kilda keresztteződésnél kitapétáztak a fényképpel egy húszméteres hirdetőablát.

És megcsókoltam Ben Capaldit.

A keresztanyám, aki nagymenő hirdetési guru, évente kétszer visszajön New Yorkból Melbourne-be, és meglátogatja a családját meg a barátait, többek között minket is.

Bibi a neve, de mi csak úgy szólítjuk, Bib. Nincsenek gyerekei, ezért az összes, gyerekekre fordítható figyelmét én kapom – nem mintha ez valami sok lenne. De azért „minőségi időt” töltünk együtt. És minőségi ajándékokat kapok. Ez főleg kisebb koromban volt igaz. Ötéves voltam, amikor elintézte nekem, hogy örökbe fogadhassak egy babát a FAO Schwarz játékbirodalomból. Lefényképezett a „gyerekszobában” – komolyan, dadusnak öltöztették az eladókat –, és aztán megmutattam az oviban a képeket.

Akkoriban lettünk barátnők Hollyval. Vetett egy pillantást a babámra, Meggy MacGregorra, akinek egyébként volt cumisüvege, pelenkája, mindenféle márkás ruhája, születési anyakönyvi kivonata meg autóba való gyerekülése, és láttam rajta, micsoda belső küzdelmet vív. El kellett döntenie, hogy féltékeny legyen, és utáljon, vagy csodáljon, és irigykedjen rám. Szerencsére végül ez utóbbi nyert. Holly jó barát, de rettenetes ellenség.

A tengerparti nyaralóban voltunk, és csak lézengtünk, miután degeszre ettük magunkat citromos-mákos kuglóffal, és dugig ittuk magunkat teával. Azt terveztük, hogy előássuk a szörfruhánkat, és úszunk egyet a jéghideg vízben – még csak tavasz volt –, és közben azon tanakodtunk, vajon mikor van a cápák ebédideje. A földön feküdtem, a lábamat feltámasztottam a fotelre. Nemrég festettem titániumra – sötétlilára – a lábujjkörmömet, és most vártam, hogy szépen megszáradjon.

Éppen csak letettem az *Othellót* egy kör Angry Birds kedvéért. A húgom, aki tizenhárom éves és elviselhetetlen, a kelleténél hangosabban nevetett egy SMS-en, csak azért, hogy valaki megkérdezze, mi olyan vicces. Apu keresztretjvényt fejtett. Anyu e-mailekre válaszolgatott a laptopján, annak ellenére, hogy a szabadságát töltötte.

– A nemi úton terjedő betegségek sosem alszanak – felelte, amikor felhívtam rá a figyelmét, hogy most pihennie kellene. Fúj.

Régen sima orvos volt, de mindenféle továbbképzésekre járt, egyre érthetlenebb nevékre, aztán a közegészségügyben talált munkát, és a közegészségügyi ellátással foglalkozott, most meg gyakorlatilag ő irányítja az egész világot a Nemi Úton Terjedő Betegségek Klinikájáról, ami Fitzroyban van.

Ha el tudsz képzelni annál cikibbet, mint hogy a nemi betegségek klinikájára kell menned, ha a munkahelyén akarod meglátogatni az anyádat, akkor szólok, hogy túl élénk a fantáziád. Ennél cikibb nincs.

Holly imádja. Bármit megtesz, csak hogy ő lehessen a középpontban. Az utolsó tanítási napon bementünk a klinikára, mert sürgősségre kellett némi fagyipénz, ugyanis csak a fagy adhatott nekünk elég energiát ahhoz, hogy kibírjuk a ránk váró bevásárlókörutat a Savers ruhaüzletben. Amikor kiértünk az utcára, egy öregasszony irtó csúnyán nézett ránk. Holly ezt vágta az arcába:

– Mi legalább kezeljük magunkat!

Bib abban a fotelben ült, aminek a gyönyörű, mintás huzatára ő maga beszélte rá anyut vagy tíz évvel korábban – élénk színei voltak, de mostanra kicsit elhasználódott, kifakult. Valami modellügynökség „könyveit” lapozgatta a laptopján, és azt mondogatta, unalmas, rettenetes, kurvás, túl szerény, blah, kiéhezett, unalmas... Felnyögött, és kinyújtózta fekete farmerbe bújtatott lábát.

– Hol vannak az érdekes lányok?

– Közvetlenül utánatok elveszett az öntőforma – vélte apu. Bibre és anyura utalt. Apu bókjai sosem működnek, egyszerűen nem állnak jól neki.

– Kösz – jegyeztem meg, és közben arra gondoltam, hogy az *érdekes* azért nem olyan magas elvárás.

Valószínűleg úgy hangzott, amit mondtam, mintha nagyon megsértődtem volna, mert amikor felnéztem a mobilomból, mindenki engem bámult. Ráadásul fejjel lefelé, merthogy a padlón feküdtem. Amikor kibogoztam egymásból a lábaimat, és felültem, úgy éreztem magam, mintha egy csomó villogó nyíl mutatna rám. Még mindig engem néztek. Szúrós szemmel. Bárcsak befogtam

volna inkább! Anyunak mindjárt eszébe jut, hogy nem pakoltam ki a mosogatógépet, és ha van időm a földön fekvé Angry Birds-özni, ami szerinte messze nem olyan fontos elfoglaltság, mint a következő szemeszteri kötelező olvasmány elolvasása, akkor még szép, hogy van időm kipakolni a mosogatógépet. Nem szabad elfelejtenem, hogy a család közösség, és ha azt akarjuk, hogy egy közösség működjön...

Bib felállt.

– Gyere ide, csajsi! – intett magához. Az ablakhoz vezetett. Furcsán nézett rám, összeráncolt homlokkal, hunyorogva. – Hová lettek a pattanásaid?

– Leszedte őket a Roaccutan – feleltem. – Kiszáradt tőle a bőröm és a szemgolyóm, és nyál sem maradt a számban.

– De aztán beállították a megfelelő dózist – tette hozzá dr. Anyu.

– És mit csináltál a vassal, ami a szádban volt? – faggatott tovább Bib.

– Múlt héten leszedték. – Végigfuttattam a nyelvemet a fog-soromon. Még mindig nem szoktam meg, hogy ennyire csúszik.

– Vedd csak le a szemüvedet! – kérte.

Úgy tettem.

– Gyönyörű vagy. Hogy lehet, hogy ez eddig nem tűnt fel nekem?

Később azt mondta, ez volt élete egyik nagy heuréka-pillanata.

– Lehet, hogy arcomat lelkemben kereséd – vettem fel Desdemona után szabadon.

– Ez így is van, drágám – mosolygott Bib.

– Olyan hegyes orra van, mint egy boszorkánynak – jegyezte meg a húgom, Charlotte.

– Semmi baj sincs az orrával – torkolta le apu, aki még mindig nem érti, hogy ez a védés felér egy sértéssel.

– Hát, ha valaki szereti a nagy orrot... De persze senki sem szereti – felelt Charlotte.

– Karakteres – állapította meg Bib. – És nekem pont ez kell.

– Te most *róla* beszélsz? A nővéremről? Sibylla Quinnről? – ámuldozott a húgom egyre inkább elvékonyodó hangon. Mindig ilyen hatással van rá a csodálkozás. – De hát vanda! Egyszerűen vanda!

– Ne merd ezt mondani rá! – szidta össze anyu. Nemrég tudta csak meg, mit jelent ez a szó, miután készségesen felvilágosítottam. Tudjátok, mit reagált? „Ó, de kár, pedig olyan szép név!” Hát, mit is mondhatnék? Ez ugyanaz a nő, aki azt hitte, a LOL a „love y'all”, vagyis szeretlek benneteket rövidítése, és minden SMS-e végére oda is írta, míg néhány éve megsajnáltam, és megsúgtam neki, mekkora tévedésben él.

– Nem kell nekem a hétköznapi, én mást, egyedít akarok! – kiáltott fel szenvedélyesen Bib.

– Minek?

– Egy parfümreklámhoz. Egy plakátot és magazin kampányt tervezünk. *Jeune Femme Sauvage*. – A legújabb, márkás varázstáskájában kotorászott, amibe belefért az egész irodája. Előhúzta a fényképezőgépét, kattintott párat, aztán az eredményt nézegette a kijelzőn.

– Tökéletes! Úristen, pont úgy nézel ki, mint anyád!

– Öreg és fáradt? Szegénykém – csóválta a fejét anyu.

Ránéztünk. Magas homloka van, csontos orra és nagy szája. (A szó mindkét értelmében.) Nem festi a haját. Mindig egyenesre vágatja, és az egyik oldalon van a választéka. Ugyanolyan színű, mint az enyém – egérbarna. Csak anyu patkánybarnának szokta

mondani, mert az *annyira* vicces. Viszont gyönyörű a mosolya. Most is mosolygott.

– Fényképezd le, úgy tovább megmarad – mondta.

Bib lefényképezett minket együtt. Mindketten mosolygunk azon a képen. És bár nem vagyok öreg és fáradt, tényleg pont úgy nézek ki, mint anyu. Átölelt, és a fülembe súgta: *mosogatógép*.

szeptember 28., péntek
Fred után...

szeptember 29., szombat
Fred halála után...

szeptember 30., vasárnap
Fred halála után három dologra volt időm: a vak hitetlenkedésre, az üres káoszra és a terápiára.

Esther, a pszichiáterem, egy napon azt mondta: – Írhatnál naplót, Lou! Mit szólsz hozzá? Írj naplót! Gondold át, Lou, szerintem jó lenne, ha naplót írnál...

Átmeneti időszakban vagyunk – lassan véget ér a terápia, és nekem vissza kell mennem az iskolába. Ki hitte volna, hogy a terápiáról nem lehet csak úgy kisétálni! Legalábbis nem javallott, hogy valaki csak úgy kisétáljon. Nem számít, hányszor kívánja az ember epekedve, hogy bár kisétálhatna.

Hivatalosan is átad majd az egyik iskolapszichológusnak, aki-
nek még nem tudom a nevét. Én leszek az új lány, amint meg-
kezdődik az iskola. Teljes kilenc héten át a vadonban fogok lakni.

Az egész terápia során düh volt bennem, ami jó eséllyel
a Fredde történetek miatti büntudat/fájdalom/depresszió kifejező-
dése. Itt most nem hétköznapi értelemben használjuk a depresszió
szót, mert, most komolyan, ha nekem nincs okom depresszióba
esni, akkor nem tudom, kinek van...

Lehet, hogy Esthernek van igaza, mert végül is ő a pszichiáter,
aki a gyászt és annak mentális egészségre gyakorolt hatásait vizs-
gálja a fiatalokban, és tényleg naplót kellene írnom.

Miért ne írnék le ezt-azt?

Ha nem akarsz az érzéseidről írni, akkor egyszerűen írd a téged
körülvéző világról, arról, amit láatsz, amit hallasz... Tényekről, tár-
gyakról, ilyesmiről. Hűha, akkor nem kötelező önmarcangolni?
Nem kötelező egy darab papírral addig vagdosni magam, míg
lassan el nem vérzek? Nagyon szépen köszönöm!

Egész éjszakákat töltök várakozással. De mire várok?

Lehet, hogy túl sokat voltam egyedül. Talán tényleg ideje, hogy
elkezdjek beszélgetni egy füzetrel. Belső, külső, pokoli, napi, örök
naplót fogok írni. Lényegében úgyis csak magammal beszélgetek,
de ez nem baj, mert a szívem kietlen pusztaság, ahol senki más
nem látok szívesen.

*Morzsold apró csillagokká.** Nehéz elhinni, hogy ezt egy férfi írta
– annyira finom, törekeny kép. Teljesen átérzem azt a szédítő arro-
ganciát, a fellángolást. Az eltűnt szerető nevetve porgetős ölelését.

*Kosztolányi Dezső fordítása

Ha esszét írnék, valószínűleg arról szövegelnék, hogy ez a passzus előrevetíti Rómeó halálát. Baljós előjel.

Tetszik a staccato ismétlődés, és a csillagok csobogós hangzása. Képzeljük el, amint az író elsuttogja ezeket a szavakat, majd gyorsan leírja őket, jól rányomja a pennáját a vastag, foltos papírra! Képzeljük el a fekete, fröcskölő tinta kátrányillatát! Ekkora jelenést rejteni ilyen finom képbe – kockázatos, robbanásveszélyes, kataklizmikus.

De ha nincs veszély, ha nincs kockázat, akkor az nem is szerelem, nem igaz?

Ebből egész pontosan egy szót sem osztottam meg Estherrel.

Freddel úgy beszélünk róla, mint bármi másról, és arra jutottunk, hogy túl fiatalok vagyunk a szexhez. Aztán belevágtunk.

Mert, persze, a fejünk azt mondta, *nem biztos, hogy jó ötlet*, de a lelkünk azt, hogy *ismerlek*, a testünk pedig azt, hogy *gyere!* És ez kettő egy ellen.

Jó, hát, legalább idősebbek voltunk, mint Rómeó és Júlia!

Fred jól utánanézett. Az én kis tudósom. Az óvszer hibaaránya főként a nem megfelelő használatból vagy balesetektől ered. Megbeszéltük, hogy baleset esetén másnap beveszek egy hetvenkét órás tablettát. Azt is megbeszéltük, hogy minket nem fog baleset érni, és nem is ért. Felváltva vettük az óvszert, de sosem a házuk közelében.

Szedhettem volna gyógyszert is, de az borzalmas „beszélgetésekkel” járt volna. Mindkét anyukám nagyon felelősségteljes, a végtelességgig *megértő* és *toleráns*, csak kábé hárommillió figyelmeztetést és feltételt zúdítottak volna rám. És rám csődítettek volna a házi-orvost. Hogyne! Az kellett volna még, hogy az egész bagázs tartsa

a gyertyát – átvitt értelemben. Mehettem volna idegen dokihoz, de az is furá lett volna. Meg akartam úszni a hegyi beszédet.

Az óvszer elszakadhat, ha a fiú túl durva, vagy ha a lány „nem áll készen”, ami tök szomorúan hangzik. Az akkor már inkább nemi erőszak, mint szex. Mi nem ilyenek voltunk. Csöpögtünk a vágyakozástól. Jó volt együtt kezdőknek lenni. Ezt csak egyszer élheti át az ember. Persze, eltartott egy darabig. Végül is új nyelvet tanultunk.

Ha felvetettük volna, hogy elutaznánk egy hétvégére, akkor az összes szülőnk, Fred mostohaanyját is beleértve, összeráncolt homlokkal dugta volna össze a fejét, és tanácsokat osztogattak volna.

De mi csak annyit kértünk, hogy együtt írassuk meg a házinkat hetente néhány alkalommal, és hétvégén egy kicsit együtt lóghassunk. Így könnyű volt. És tényleg megírtuk a házit, mert egyformán kockák voltunk, mint ahogy egyformán kívántuk egymást. Szerencsénk volt, azt kell, hogy mondjam.

Már bepakoltam minden cuccomat, és alig várom, hogy elmehessek abba a vidám erdei táborba, aminek Jóidő-hegy a neve. Itt majd megtanulom, hogyan legyek vidám, és vidáman gondoskodom magamról, vidáman felfutok majd a hegyre, és megtanulom, merre van észak, hogyan kell tüzet rakni, és minden bizonnal elszenesítek majd némi pillecukrot.

Esther szerint jót fog tenni nekem. Szerinte *a világ legjobb ötlete*. Biztos ez? Tényleg egy hegytetőn, egy csapat magániskolai diákkal összezárva jön majd el a Kánaán?

Dan, Estelle és Janie Párizsban cserediákok. Múlt héten utaztak el. Még több könny. Még jobban szétszóródtunk.

Dan agyturkásza szerint jót fog tenni neki. Lehet, hogy ő is azt a kifejezést használta, hogy ez *a világ legjobb ötlete*. Párizsról el is hiszem, hogy ott van a Kánaán.

Én tényleg igyekszem a jelenben élni, de nem megy túl jól.

A falon van az ablak. Az ablakon a függöny. Az ablak mögött a hold. Ha ahhoz van kedvem, akár hülyeségeket is írhatok a naplómba. Akkor is kapcsolatot teremtek a lappal, akkor is kommunikálok. Nyilván.

Néha neked fogok írni, Fred, de néha magamnak. Néha csak leírom, amit látok, mert *ha körmöm félholdját látom az égen...* azt helyetted is látom.

Jó sok győzködésbe telt – főleg anyut kellett győzködni –, mire a nappaliból a plakátra kerültem. Bib ismeri anyut, mint a tenyerét. Négy dologgal tudta kisajtolni belőle az igent:

Végig ott leszek, vigyázok rá.

Senki sem fogja felismerni.

A témánk a tündérmese, nem a „szexiség”.

A pénzt, amit kap, beteheti az utazási megtakarításába.

Az első három a szüleimnek szólt, de a negyedik valójában nekem. Anyuékat híresen nem érdekli a pénz. De engem! Nekem sosem elég belőle. És óriási fizetést ígértek – végül is globális kampányról volt szó. (A jelenlegi klienseimhez nyugdíjas korukig kellene eljárnom bébiszitterkedni, hogy a tizenkét dolláros óradíjjal összejöjjön ez az összeg.)

Nagyon régóta megvan már az utazási megtakarításom. Pár éve meggyőztem a szüleimet, hogy a gimi vége és az egyetem kezdete közötti nyáron ne kelljen az érettségi utáni, hagyományos táborba

mennem, hanem New Yorkba utazhassak, ahol majd Bib lakására vigyázok (az Upper West Side-on van, két sarokra a Zabbar'stól, szóval éhen halni sem fogok), míg ő itt van, Melbourne-ben. De a bébiszitterkedés meg a nyári munka nem fizet annyira jól, és mivel rendszeresen hozzányúlok a pénzhez, egyszerre legfeljebb háromszáz dollárom szokott lenni, ami egy repülőjegy árának a töredéke.

Anyu ugyan rábólintott, de azért nem volt oda a plakát ötletétől.

Amikor befestett hajjal állítottam haza – baromi jól nézett ki, amúgy –, majdnem hisztérikus rohamot kapott.

Bib úgy szerelte le, hogy szalagcímekben beszélt hozzá.

– Egy új tanulmány szerint a hajfestékekben található kémiai anyagok nem semlegesítik az intelligenciát. A feminista túlélte a szemöldökgyantát. A smink lemosható! Ezek a mi időnkben komoly bűnnek számítottak – fordult hozzám a keresztanyám. Mintha nem hallottam volna a világ összes létező feminista rigmusát, mintha nem lennék magam is büszke feminista, amikor arra van szükség, meg amikor kedvem van hozzá.

– És csak úgy mondom, anyu, hogy én vagyok az egyetlen az egész évfolyamban, akinek nincs befestve a haja – közöltem.

– Hát, már nem – felelte anyu, és felhúzta a szemöldökét.

A fényképezés előtt volt egy nagy megbeszélés a fényképész stúdiójában, ahol Bib „konzultált” a művészeti vezetővel, aki „konzultált” a sminkessel, akinek volt egy „tartalékos” fodrásza. Ahogy tárgyaltak, azt hihette volna az ember, hogy a hajamnak az egész világra kiható jelentősége van. Nem tudom pontosan, mit csináltak vele, de az biztos, hogy én ilyen haját még életemben nem láttam.

Azt beszéltek meg, hogy „rétegezik” a színt, és majd „felszíni” színezéssel dolgoznak, és „változatos” színeket használnak. Az lepett meg leginkább, hogy bár kábé tízféle színt kentek rá – egyeseivel vitték fel mindet, és egyenként is fóliázták be –, mégis az én hajam maradt, csak úgy nézett ki, mintha egy csomó színes reflektort irányítottak volna rá.

Hihetetlenül unalmas volt, amíg csinálták. Egy egész napon át „kísérleteztek” a hajammal meg a sminkkel. De szívesen kibírtam volna még tízszer, csak hogy láthassam, ahogy Charlotte elzöldül, amikor hazaérek.

– Nem is úgy nézel ki, mint te – mindössze ennyit tudott az arcomba vágni, aztán elvonult a szobájába duzzogni.

Úgy csináltam, mintha az egész nem lenne olyan nagy ügy, aztán bezárkóztam az emeleti fürdőszobába. Nem tudtam levenni a szememet a tükörképemről. Királyul néztem ki. Még magamat is megígéztem. És Charlotte-nak egyszer ebben a nyomorúságos kis életében tényleg igaza volt, tényleg nem is hasonlítottam magamra. Én voltam, csak az arcomra ragadt egy művészeti alkotás.

Csak pislogtam. Az egyik pillanatban magamat láttam, a következőben csupán egy gyönyörű maszkot. Ami kábé öt évvel tűnt idősebbnek nálam. Arra gondoltam, hogy ha ez egy horrorfilm lenne, ebben a jelenetben élném át először a pszichózist. Mondjuk, megszólítana a maszk. Ő is én lennék, csak idősebb és őrült kiadásban. A jövőből beszélne. Kirázott a hideg. A frászt hoztam magamra. Lófarokba kötöttem a hajamat, és megnyitottam a csapot.

A fotózásra a harmadik iskolai szemeszter vége előtt nem sokkal került sor, és az utazás előtti napon került ki a plakát. Másnap indultunk a Jóidő-hegyre, a Crowthorne gimnázium erdei iskolájába, ahol a negyedik szemeszterünket töltjük majd.

– Szorosabb a határidő, mint egy hal segglyuka – jelentette ki Bib.

Örületes, ahogy káromkodik. Azt mondja, ez azért van, mert túl sok időt tölt mindenféle stábokkal.

Ahogy kitették a plakátot, tele volt vele a Facebook. Holly még azelőtt kipoztolta, hogy megszáradt volna rajta a festék. Egy pillanat alatt átváltoztam – addig egy tizedikes senki voltam, attól kezdve meg egy tizedikes csiszolatlan gyémánt.

Amint kikerült a Facebookra a kép, Holly nyomására meghívtak Laura Jenkins partijára, aznap estére. Holly már pár héttel korábban mesélt erről a buliról. Meggyőződése, hogy szeretem tudni, mikor közösítenek ki. A Facebook-eseménynél rákattintottam a „részt veszek” gombra (mert miért ne?), és gyorsan lecsuktam a laptopomat, amikor anyu bejött megnézni, összekészültem-e. Többé-kevésbé bepakoltam, igen.

– Sibbie, ez meg mi? – Az óriási, többfunkciós svájci bicskámát nézte. – Fegyvert is viszel? – ráncolta a homlokát. Tuti, hogy azt gondolta át gyorsan, milyen gazemberek vannak az évfolyamomban.

– Lehet vinni, ha valaki akar. Úgy döntöttem, gengszterben nyomom ezt a kilenc hetet.

Elnevette magát.

– Olyan érzés, mintha a kőkorszakba küldenének.

– Lehet, hogy jól érzed. – Teátrálisan megcsókoltam a mobilomat. – Isten veled, szívem, életem!

– Kilenc hétig nem SMS-ezhetsz! A végén még leesnek az ujjaid.

– Majd a facsapkodás megerősíti őket.

– Úgy érted, a faaprítás?

– Az lesz az.

– Megígéred, hogy sok-sok levelet írsz?

– Kötelező. De amúgy is írnék. És állítólag az önálló túrán csak az nem örül meg, aki azzal üti el az időt, hogy levelet ír az otthoniaknak.

Kétkedő pillantást vetett a táskámra és az azt körülvevő kuplerájra.

– Ne segítsek?

– A táborban végig önállóknak kell majd lenni, erre pénz-viszszafizetési garancia is van, úgyszólván megleszek.

– Bugyit tettél el?

– Anyu!

Nevetve ment ki a szobából.

– Csak kérdeztem!

Jó, volt már a család történetében olyan nyaralás, amikor elfelejtettem ezt-azt, egy-két nagyon fontos dolgot. De nem olyan nagy ügy, nem? Bármit be lehet szerezni nyaralás közben is. De most írtam listát.

Odajött hozzám Leonie – mindig ideges lesz, ha valaki pakol, mert ebből lehet sejteni, hogy nemsokára jön egy kedves pasi a kenneltől, és elviszi őt. Megnyugtatóképpen megvakargattam a hátát, és kicsit büntudatom volt attól, hogy csak az utolsó pillanatban jut eszembe megszeretgetni. Mostanában túlságosan biztos pontnak tekintem, értsd, magasról tojok rá.

Elégedetten csóválta a farkcsonkját. A kutyák tündérik – azt sem tudják, mi a sértődés. Tizenkét éve el sem tudtam képzelni szebb nevet annál, hogy Leonie. A barátnőm, Leah nevéből és a póni szóból alkottam meg. Anyu megkérdezte, tudom-e, hogy a mi kiskutyánk fiú. Úgy tettem, mintha tudtam volna, mert csak így őrizhettem meg négyéves önmagam méltóságát. Meg aztán

gyanítottam, hogy Leonie-nak tök mindegy. Azért apu a férfi szolidaritás nevében a kezdetektől fogva Leónak szólítja.

Mielőtt vastag zokniba burkolva elpakoltam volna a telefonomat – figyelmen kívül hagyva, hogy a szerződés, amit aláírtam, tiltja a mobil erdei iskolába való bevitelét –, írtam egy SMS-t Michaelnek: *skype?*

Michael a legrégebb és legfurább barátom. Sokkal jobban szereti a Skype-ot, mint a mobilt, mert állítása szerint a kommunikációnak ötven százalékát sem teszi ki a hang. Egyébként is csal: úgy tesz, mintha a skype-olás egyenlő lenne azzal, ha találkozik a barátaival, így a szülei nem piszkálják azzal, hogy járjon el a barátaival. Mire az asztalomhoz értem, már fent is volt a Skype-on.

– Nagyon megvisel az időeltolódás? – kérdeztem.

– Egy kicsit.

– Milyen volt Róma?

– Romos.

– Mit néztél a repülőn? – Mindenféle popkulturális filmet szoktam neki javasolni hosszú repülőutakra.

– *A Tiszta szívvel focit.* Igazad volt.

– Képzeld, feltették a plakátot!

– Láttam.

– Jó nagy, mi?

– Extrán extra nagy. *Full óriási.*

– *Full óriási.* Szerencsére leszedik, mire visszajövünk.

– Sikeresen megörökítették az autentikus Sibylla-tekintetet.

– Csak bambulok, mert bárhol szívesebben lettem volna, mint a fotózáson.

– De nyilván úgy is lehet értelmezni, hogy... – A reklámkampanyó mottójára kérdezett rá.

– *Jó illatom van,* ha minden igaz.

– Bizony ám! Vállalsz még ilyen „munkát”?

– Ezt is csak Bib miatt engedték meg. Képzelheted a hegyi beszédet! Anyukám még mindig ötven százalékban el van szörnnyedve. És ha már itt tartunk, képzelj, este megyek Laura bulijára.

– Megkezdődött a celeblét. Akarsz menni?

– Igen is, meg nem is.

– Mert jó is lesz, meg rossz is?

– Aha.

Bólintott.

– Mit olvasol?

Bocsánatkérően mosolygott, és megmutatta Henry David Thoreau *Walden*-jét. Mi mást is olvasna, mielőtt bevesszük magunkat a vadonba? Végül is Michaelről beszélünk.

– Michael, király vagy!

Csak úgy ragyog a szeme.

– Sibylla, te... magas fa.

– Téged nem kérdezhetlek meg, mit vegyek fel, úgyhogy feltehetőleg azért vagyok itt, hogy megosszam veled az idegességemet.

– Remélem, inkább jó is, rossz is lesz, mint rossz is, jó is. Tessék, itt van egy kis Thoreau. – Felolvasott egy részletet a könyvből: – „Azért mentem ki az erdőre, mert nyíltan szemtől szembe akartam kerülni az élet alapvető tényeivel, s kitapasztalni, mit tanulhatok az élettől, nehogy majd halálom óráján döbbenjek rá, hogy nem is éltem.”*

– Hmm, tehát ha az erdőt bulira cserélem... Máris kevésbé ambivalens érzés.

Elmosolyodott, elköszönt, majd kilépett, úgyhogy magamra maradtam integetésre emelt kézzel, és az élet legsürgetőbb kérdésén töprengtem: mit vegyek fel?

* Szöllősy Klára fordítása

Befejeztem a csomagolást, és még arra is volt időm, hogy öthat nagyon laza szerelést is felpróbáljak. Akit az utolsó pillanatban hívnak meg, nem nézhet ki úgy, mintha nagyon teperne.

A bulin csókoltam meg Ben Capaldit, az évfolyam legnépszerűbb fiúját, azt a srácot, akiről nem is gondoltam volna, hogy felkerültem a térképére. Miket hordok itt össze? Biztosan tudom, hogy sosem voltam fent a térképén. Még csak egy helyiségben sem voltam a térképpel.

Azért járt a fejemben a térkép, mert már előre féltem, hogy el fogok tévedni, mivel semmiféle irányérzésem nincs, és másnap utaztam arra a helyre, ahol nincs semmi fogódzkodó, ahol egy városi lány számára minden teljesen egyforma, ahol nincsenek sem épületek, sem táblák, ahol csak térképpel lehet tájékozódni... Szóval a vadonba.